

Forbryderne. Det har dog vist sig siden hen, at man har kunnet hjælpe sig med mildere Midler, og saaledes er det ogsaa her. Jeg har ikke saa forstrækkelig stor Frygt for, at det skal gaa galt.

Naar den højtærede Justitsminister fremhævede, at det kun var de allermest forvorne Kvinder, som denne Tvangsindlæggelse anvendtes paa, saa maa jeg tillade mig at udtale, at det staar i allerbestemteste Modstrid med en Bestemmelse i § 9 i Justitsministeriets Regulativ af 1877. Der staar nemlig: „Tilfældsen“ — o: Tilfældsen til at bo privat — „kan til enhver Tid indrages, og dette skal ske med Hensyn til Fruentimmer, der oftere gøre sig skyldige i Overtrædelse af dette Regulativ, navnlig §§ 11 og 12. Alle andre Fruentimmer skulle bo i offentlige Huse“. Men i de nævnte Paragraffer staar der forskellige Bestemmelser, som jeg finder gode og hensigtsmæssige, men om hvilke det ikke kan siges, at Overtrædelsen i nogen særlig Grad betegner en Kvinde som forvorn. Det, at et offentligt Fruentimmer indfinder sig i 1ste Partet i det kongelige Teater, betegner hende dog ikke som i særlig Grad forvorn. Jeg finder, at det er en god og rigtig Bestemmelse, at hun adgangforment; men jeg mener, at hun ikke bør straffes med Anbringelse i offentlige Huse for en saadan Forseelse. Saaledes er der ogsaa andre Ting, iøjnefaldende Dragt f. Eks. Ja, det er ogsaa rigtigt, at det forbydes dem; men den Forvornhed, som faar sit Udslag i Valget af iøjnefaldende Toiletter, er jo dog ikke saa stor, at den bør rammes med en saadan Straf. Naar, det at være siddende Gæst paa en Kafé eller at gaa efter Kl. 12 Middag paa Strøget, det er Ting, de ikke bør have Lov til, men som paa den anden Side ikke ere Forseelser, der kvalificere dem til Anbringelse i offentlige Huse. Men det er dog det, det sidste Stykke i § 9 udtrykkeligt foreskriver.

Justitsministeren (Kellermann): Jeg ønsker kun at gøre et Par korte Bemærkninger til det, der er anført. Først og fremmest vil jeg nok meget bestemt protestere imod, at Udvillingens Gang her til Lands eller i det hele taget i Verden skulde vise, at Myndighederne, som en Gang have meget skarpe Straffemidler, aldrig ere tilbøjelige til at give Slip paa dem. Det tror jeg heller ikke vor Strafferets Udvikling her i Danmark beviser; den beviser maasse snarere det modsatte. Jeg behøver i den Henseende ikke at gaa længere tilbage end til blot at pege paa Straffeloven af 1866, der jo frem-

kom paa Regeringens Initiativ og væsentlig var udarbejdet af juridiske Embedsmænd. Den gif virkelig i meget stort Omfang ud paa at give Slip paa de skrappe Straffemidler, man tidligere raadede over. Det tror jeg ikke, man skal bestynde Udvillingen for; mange ville vist nok tværtimod sige, at det modtagne er Tilfældet. — Hvad særlig disse omtalte Personer angaar, vil jeg blot gøre opmærksom paa, at det, som det ærede Medlem anførte, er jo noget, der netop bekræfter, hvad jeg sagde, at man ikke griber til dette Straffemiddels Anvendelse, før man forgeses har anvendt de andre. Naar et saadant Fruentimmer ideligt overtræder Regulativets Bestemmelser, maa der gøres noget, hvis man ikke vil opgives Været og rent give Afkald paa at øve nogen Disciplin mellem dem, og gør man det, kommer der Klager over det; man vil da finde, baade i Blade og andetsteds fremhævet, at Politiet ikke gør sin Pligt, og at Politiet ikke sørger for Belansthændighed o. s. v. paa offentlige Steder, Gader og Beje. Det er fra dette Synspunkt, at jeg anser det for betænkeligt at berøve Politiet et Middel, som det nu har, og som det anser for at være meget vigtigt. Man kan dog aldeles ikke sammenligne den Frihedsberøvelse som at være sat paa Band og Brød med at være indlagt i saadanne Huse; det er noget, som følger ganske af sig selv. Det ligger nu en Gang i Forholdenes Natur, at om end saadanne Personer ikke lade sig stærk afficere af de Straffe, Regulativet opstiller, saa vil dog det Tilsyn med deres hele daglige Leben, som følger af at være i saadanne Huse, i Sammenligning med at bo frit, føles som en Gene. Det er derfor, Midlet har en vis Effektivitet over for dem.

N. J. Larsen: Man kan jo kun finde det rosværdigt, at den højtærede Justitsminister raadspørger sine sanitære Myndigheder og sine Politimyndigheder. Det bør enhver Justitsminister jo gøre. Men det forekommer mig dog, at det er et for snævert Syn af den højtærede Justitsminister, at han kan blive staaende blot ved, hvad disse Autoriteter mene om et vigtigt Samsundsanliggende. Det er ganske rigtigt, at Disciplin og Orden paa Gaderne er et stort Samsundsgode, men den højtærede Justitsminister behøver jeg ikke at belære om, at et Samsund kan ikke trives ved god Politiorde eller ved god sanitær Orden alene, men at der er det, som er langt vigtigere for at holde Samsundet oppe, nemlig at Samsundet har et sundt fædeligt Grundlag. Og det forekommer mig, at det, man først og fremmest maa forlange af en Justitsminister,